

MÉREGTELENÍTŐ

2018.08.szám

Kedves Olvasó!

Voltál-e már olyan helyzetben, hogy nagyon kívántad a találkozást egy szeretett személlyel? Tudom, a kérdés hiába való, hát persze, hogy van erről élményed, kinek ne lenne?

Daniék hangját számtalanszor hallom telefonon, mikor Anyjkkal beszélek. De a gyerekekkel a hosszú tanév alatt csak rövid, alkalmi találkozásaink voltak. Már nincs semmi kötelezettségük, sőt, pár nap múlva táborba mennek.

Most!!! Most éreztem meg, mennyire vágyom Rájuk, a hangjukra, szavaikra, aranyos mozdulataikra, puha kis kezükre!

Én is épp kilábaltam a magam gödréből, ilyen-olyan testi nyavalyáimból. Most kell gyorsan összehozni azt az alkalmat, ami kedves, örömteli lesz! Mert ÉHEZEM Rájuk.

Ekkor eszembe villan egy másik szó: „SZOMJAZOM” - Jézus mondta a kereszten, de mondta Teréz Anyának vagy Norwichi Juliannának is, a lelkében visszhangozva. Miránk szomjazik, gyarló, mégis kedves emberiségünkre, a teremtményeire, Ő, a Végtelen Szeretet!

Most!! Legyen itt a pillanat a találkozásra, az Ő idők végéig tartó szomjának oltására!!

Pilinszky János: Fokról fokra

Ahogy a semmi kisimítja
az agónia árkait,
miként a vidék hófúvás után
lecsillapul, hazatalál,

valahogy úgy alakul, rendeződik
fokról-fokra ember és Isten,
pusztulás és születés párbeszéde.

Aranyosi Ervin: Égi lovas

Mint szél a pusztán, vágdat át,
elhagyja minden bánatát.
Lelkében csak a Nap ragyog,
s hiszi: – Mindennel egy vagyok!

Vele dalol a nyurga szél,
dobban a Föld, s hozzá beszél.
Porfelhő kél lova mögött,
de belé béke költözött.

Elhagyta fájó bánatát,
segíti őt egy jó barát,
aki tán le sem győzhető,
lűktet benne az őserő!

Mint szélvihar a csend nyomán,
vágdat az élet bús porán,
fennén szárnyalva nézi már,
a lét csak odalent sivár.

Itt fent a Napot éri el,
arcán ragyog az égi jel.
Boldog mosoly arcára ül,
s a félelemtől mentesül.

Nincs gond, amely a mélybe ránt,
nincs olyan érzés, ami bánt,
hiszen felülemelkedett,
megérintve a kék eget!

Saját lelkéhez eljutott,
félelmein már túlfutott,
s érti már léte lényegét,
– meglelte végre Istenét.

Garai Gábor: Mint kisgyermek

Mint kisgyermek egy nagy pohár tejet,
úgy iszom tápláló szerelmedet,
és szétterjedsz bennem, Te hófehér:
Te leszel már ereimben a vér,
s Te az eszmélet, Te a kábulat,
Te a világot rendező tudat,
míg lassan végleg átalakulok
és élni már csak általad tudok:
jájni csak úgy, ha Te is lépsz velem,
szólni, ha Te szólítasz nevemen,
látni, ha két szemed el nem bocsát,
s kibírni ezt az örvénylő csodát
csak úgy, ha sodrását Te csitítod,
Te végső cél, Te tömény titok.

Berényi Mihály: Árvácska

Beállt a busz. Megrohantuk. A négyes ülésen egy hely még üres volt, boldogan elfoglaltam. Mint kiderült, mellettem az Anya ült, vele szemben a Férj, végül az én szembe szomszédom az elsősnek látszó, bájos arcú Árvácska volt. Így neveztem el annak ellenére, hogy ezt a nevet Móricz Zsigmond már régen lefoglalta. Elmondom, miért.

Alighogy letelepedtünk, Anya odanyomott egy flakont Árvácskának, aztán fűgén elővarázsolta a szatyorjából a mobilját, és elmélyülten birizgálni kezdte a billentyűit. Elfeledkezett a külvilágról. Azt se látta, hogy a Férj is előhúzta a belső zsebéből a saját szerkentyűjét a hozzávaló fülhallgatóval, majd a gombok egy-két perces nyomogatása után, becsukott szemmel elmerült valamiben. Arca, külleme alapján nem gondoltam, hogy a Mars-utazás műszaki vagy csillagászati nehézségei izgatják.

Árvácska ennél a résznél nyekeregni kezdett. Szerintem teljesen indokoltan. Együtt ül a család, jön a szokásosan unalmas, mintegy félórás zötyögés, ezer témáról lehetne beszélgetni.

A tiszta tekintetű pöttömke elmondhatná az iskolai élményeit, beszélhetne a sikereiről, a gondjairól, mert azok neki is vannak. Ezeket most meg lehetne vitatni. Örömmel tenné el az eredményeiért őt megillető dicséreteket. Sajnos Anyának meg a Férjnek fogalma sincs arról, hogy a szülői elismerés szavainak milyen hatalmas értéke, ösztönző hatása van a szerelmük gyümölcsére. Az ilyen harminc percek döntik el, hogy mivé fog cseperedni, mennyire lesz érdeklődő, igyekvő, a szüleit szerető nagyiskolás, majd például híres művész. Ez a csöppség – ha a jövőre gondolok, – aranyat ér. Aztán játszani is lehetne vele. Árvácska észre sem venné, hogy közben az egyszeregy terén mekkora gyakorlatot szerezne, új fogalmakat hallana, bővülne a szókincse, megerősödnének a családját összetartó kapcsok. Ő most abban a korban van, amikor az agya szivacsoként szív magába mindent. Nem csak a jót.

Anya! Anya! Melegem van. Anya, én már izzadok! – Anya beletúrt a szatyrába, és előhúzta a család harmadik mobilját, fülhallgatóval együtt. Szó nélkül odarakta mind a kettőt Árvácska ölébe. Rideg arccal egy kukkot sem szólt, de mintha ezt hallottam volna: Nesze! És kuss!

Azon voltam, hogy megszólítom Árvácskát. Látod, Anya nem ér rá, beszélgessél inkább velem! Gyáva voltam, nem mertem. Mi lett volna, ha rám kiáltanak? Hagyja békén a gyerekeket!

Árvácska közben szakszerűen összeillesztette a két darabot, elmatatott velük, néhány percig csendben volt. Anya! Anya! – kiáltott fel. Valami nagyon fontosat kellett volna megbeszélniük, de Anya rezzenéstelen arccal, továbbra is a mobilját tekintette gyermekének, gyengéd szeretettel húzta-vonta odébb a kép részeit. Utunk során ez talán tízszer is megismétlődött, ám Anya egyszer sem válaszolt, de még csak föl sem nézett. Árvácska végül

tudomásul vette: fizikailag van anyja, lélekben nincs. Kénytelen volt beérni azzal, hogy az apja tekintete egyszer átsuhant rajta.

Le kellett szállnom. Azt is mondhatnám, megfutamodtam. Nem volt merszem megkérdezni: Maguk a szülei ennek a kis árvának?

Árvácska nem az egyetlen, hasonlóképpen magára hagyott, eldobott gyermek. Annak a mai szerelmes párnak, amelyik a buszon nem kézen fogva ül, szerelmes tekintetük nem egymásra irányul, annak ilyen gyermeke fog születni. Ha egyáltalán. Ha az ágyban le tudják tenni a ketyeréiket.

Szeresd!

Amikor azon gondolkozol, hogy egyre idősödő szülőd ápolását idegenre bízod, emlékezz egy pillanatra: ki várt haza kitárt karokkal az iskolából?

Ki volt az, aki megdicsért az első piros pontért? Amikor azt mondd: nincsen elég idő, kapacitásod, hogy ellásd– gondolj arra hány éjszakát virrasztott veled, mikor beteg voltál! Amikor nyomaszt a terhe, hogy folyton panaszkodik: jusson eszedbe az első szakításod– ő fogta a kezedet, ő segített elhinni, hogy az élet megy tovább, és erőt adott, hogy elhidd, még nagyon boldog lehetsz. Ha ólomsúlyként nyomja lelkedet, hogy mindent százszor megkérdez hiába, elfelejti: emlékezz a bölcseletekre, amikre gyerekként hiába intett, nem tudott megóvni téged saját kudarcaidtól, bukásaidtól, s ha gödörbe léptél: mégis ott volt veled.

Amikor napok óta nem eszik, ez sem, az sem kell neki– jusson eszedbe hányféleképp próbálta veled megszerettetni a spenótot, még sem kellett, végül mosolyogva palacsintát süttött neked. Amikor a halálról remegve, elcsukló hangon beszél, mert ez a legnagyobb félelme... emlékezz a benned élő gyerekre, aki oly sokáig nem tudott lámpa nélkül elaludni...

Légy te számára fény az éjszakában, fogjad a kezét! Szeresd!... mert mikor örökre lezárja jószágos szemét, már késő kimutatnod az elmulasztott szeretetet... (a facebookról)...

Kosztolányi Dezső: Vallomás...

Szeretlek égi áhítattal,
Híven, örökké, igazán.
Oly tiszta, mint a nap, szerelmem,
És mély, miként az óceán.
Mert legdicsőbb te vagy a földtekén,
Szébb, mint az égnek minden csillaga;
A mennyet én már itt meg ízlelném,
Az én szerelmem az élet maga.

Szeretlek forró indulattal,
Lobogva, kéjjel, lángolón.
Oly forró, mint a tűz, szerelmem,
S minként a tűz, oly romboló.
Te vagy a legkívánatosabb nekem
A pazar összesség csodás ölen;
Nem céltalan, nem álom életem,
Ha te hajolsz áldólag én fölem.

Szeretlek rémes szenvedéllyel,
Vihar kél csókjaim nyomán;
Hervasztó, mint a nap, szerelmem,
S háborgó, mint az óceán.
Önön világát nem szeretheti
Jobban az Isten, mint én tégedet;
A láng, mely a világot élteti,
Halált is oszt, mert vég nélkül szeret.

Szeretlek titkos rettegéssel,
Marcangol egy sötét talány:
Hogy hirtelen nem oszlasz-é el,
Te fényes égi látomás?
Hogy üdvömet meg nem sokallja-e
A boldogságra irigy, gúnyos ég?
De hiszen örök lelkünk élete,
Az égbe is utánad szállanék!

Szeretlek mélységes gyönyörrel,
Lelkem csak benned s érted él,
Ember nem vágyhat magasabbra,
Érted szenvedni, sírni kéj.
Látásod üdvén sápad a merész,
Szívem a kéjtől majdnem meghasad,
Ölelni, bírni téged szinte vész,
Nem bírják el a testi, csontfalak.

Szeretlek élő szerelemmel,
Nem múlik el e láng soha,
Hervasztó bár, de hervadatlan,
Örök, mint az Isten maga.
Dicsőbb vagy, mint a büszke csillagok,
Nagy szíveden a mennyet élvezném,
Szívünkben halhatatlan láng lobog,
Hiszlek, szeretlek és remélek én!

Grigo Zoltán: Várlak

**Az ajtóban foglak várni,
Úgy gyere hozzám, ahogy vagy,
Hozd el a szívedet, a lelkedet,
Hagyj ott mindent, ami nem te vagy.**

**Ha itt leszel, sírok neked,
Némán hulló tiszta könnyeket,
Lemosom rólad a bánatot,
A magány szántotta éveket.**

**Helyette arcodra simítom,
A fűszálon rezgő harmatot,
Hajnalt lehelek homlokodra,
Lecsókolom rólad a tegnapot.**

**Fonok hajadba napsugarat,
Szemeidre fénylő csillagot,
És lágy hangú melódiákat,
Hozok neked az ajkamon.**

**Elringatlak téged szelíden,
Ahogy tó vize a csónakot,
Itt alszol majd a szívemen,
Hisz a párnád is én vagyok...**

Tóth Árpád: Augusztusi ég alatt

**Emlékszel még az augusztusi égbolt
Tüzeire? - a cirpelő mezőn
Álltunk s szemednek mélyén elveszőn
Csillant egy csillag-testvér fény... be szép volt.**

**S úgy tetszett, hogy hozzánk hajol a félhold,
- Szelíd, ezüst kar - s átölelni jön,
Emelni lágyan, véle lengni fönn,
Hol égi súlyt az éther könnyedén hord...**

**S a sóhajunk, a fájó, földi sóhaj
Szívünkből úgy szállt, mint finom homok
Szitál alá a tűnő ballonokról,**

**S ajkad lezártam egy oly hosszú csókkal,
Hogy addig mennybe értünk s angyalok
Kacagtak ránk az égi balkonokról...**

Ferdinandy György: Életem legboldogabb pillanata

Nem az én ötletem volt, hogy keresni kezdjem. Mások szólítottak fel rá, ők pedig, ha jól emlékszem, valami japán filmből vették át ezt a nagyanyáink emlékkönyvébe kívánczó romantikus gondolatot. Amitől – erre viszont rá kellett jönnöm – nem szabadul egykönnyen az ember. Végül is nem lehetetlen, hogy egész életében ezt a pillanatot kereste. Miért ne találná meg az emlékeiben?

Abban a filmben van egy hely valahol ég és föld között, félúton. Ott kell eldöntenie mindenkinek, hogy melyik is ez a boldog pillanat. Az eredményt viszi magával az égbe. Ez lesz az úgynevezett örök élet. Mert attól kezdve nem marad számára más, mint ez a végtelen jelen.

Most, hogy leírom, eszembe jut az is, hogy én ebben a monoton mennyországban ugyancsak hamar elunnam magam. Ezzel a rózsaszínű nyalókával a kezemben, ami nem fogy el, hiába nyalom.

Hát igen. Nem nekem való hely a paradicsom. De hát valamiért ugye író volt az ember. Ha már belevágtam, megírom ezt a korszerűtlen dolgozatot.

A tevékenykedés boldogsága az első, amit elvetek. Nem mintha rossz kedvűen végezném a dolgomat. Csak hát minden eredmény sarkallja az embert. A siker, ez a feltételes megálló, nem kifejezetten boldog pillanat.

Úgy képelem – és ezt valószínűleg mások is úgy képzelik –, hogy a szerelem öröme áll a beteljesüléshez a legközelebb. A pillanat, amikor megáll az óramutató, lásd Goethe, és a doktor úrral nem történik többé semmi sem. Azután ezt a példázatot is elvetem. A semmit a lét legboldogabb pillanatának kinevezni talán mégsem lehet.

Maradnak azok, akiket szerettem. Valamennyiükkel átéltem boldog, felejthetetlen perceket. Csak hát az élet, mint mondják, megy tovább. A gyerekek felnőnek, az ember magára marad.

A barátságban pedig éppen az a szép, hogy időtlen. Nem egyetlen szívdöglesztő pillanat.

Játszunk. Körülöttem közhelyeket mondanak. Amikor berúgtam azt a gólt! – álmodozik egy középcsatár. Amikor felcsendült a Himnusz, annyi év után. Amikor megcsókoltam az anyaföldet. Amikor megkaptam az állampolgárságot! – állítják kórusban az amerikaiak. Azután a Himnusz akkordjai elülnek, az ember leporolja magát. Az anyaföld besorozza a fiamat. Még a halálból visszajönni se boldog pillanat. Odaát, a semmiben, jól emlékszem, jobban éreztem magam.

Ezen a ponton, mint a rák, visszahátrál a kisgyerekkor paradicsomába az ember. Például: tizenöt évesen, apámmal, Arany János tölgyfái alatt. Cigányoznak a Rózsakertben, este van. Hallgatjuk ezt a kis ingyenzenét, apám sír a kallantyús tolókokcsiban.

Vagy ez a másik: kilencvenéves anyám az asztal közepére teszi a fazekat. Megszólal a déli harangszó. Akarattya felől dohogva érkezik a pesti vonat. Dolgozom. Egyik a másik után, sorra kerül minden legboldogabb pillanat. Azután, egyiket a másik után, mindet kihúzom. Még az olvasmányaimat is. Pedig van közöttük, amitől – ha eszembe jut – még ma is elsírom magam. Az első emlékem valami narancssárga fény. A rádióból bécsi keringő. Langyos, otthonos illatok. Gyanítom, hogy mindenki kitalál magának egy ilyen felejthetetlen illatot.

Amikor feljön az égre a hold, megáll mellettem apám. Ha olyan, mint a cé íve, mondja, csökken. Ha olyan, mint a dé, dagad. Így adtam tovább én is a fiamnak. Dagad, csökken. Valahányszor feljön az égre a hold, hallom a hangját. Hallom a hangomat.

Vagy mégsem? Lehet, hogy rossz helyen kerestem? Hogy minden idők legboldogabbika mégis a jelen?

Ülünk a kocsiban, zene szól. Hófehérke vezet.

– Hová mész? – kérdezem.

– Sehová! – feleli, és rám mosolyog.

Házak és hazák maradoznak el. Árnyak, emberek. Lehet, hogy ilyen lesz a mennyország. Nézem az életemet.

Szilágyi Domokos: Szülőföld

Itt én kevertem színt a virágoknak,
s ezek a felhőlépő sziklák az én álmaim;
mikor nagyot nevettem, eltanulta a hegyipatak;
ha elfáradtam, pázsiton terítettem szét,
teremni tanítottam a földet,
suttogni az esőt,
békére az embereket.
Ez a táj ébredő öntudattal
enyémnek vallja magát.

(Utódal a kedvesnek)

A hegyek, akik küldtek,
megtanítottak, szeressem a friss levegőt,
fejem fölött a magasságot;
vigyáznom kell a világra,
hogy bajod ne essék,
s hogy ne feledjék szemünket a színek
s a polifóniát a sárgarigók.

Szabó Lőrinc: Tóparton

Rigós erdőben bujdosó nap,
itt a tó, fekszem csöndesen,
a part ring, mintha vinne csónak,
a kék vizet nézegetem,

és most közlőrl még a fű is,
bármily kicsi és egyszerű is,
éppoly gyönyörű, mint a tónak
vizéből visszakacagó nap.

Tamkó Sirató Károly: Dal a tóról

Ez a tó, ha enyim lenne
minden nap fürödnék benne.
A Forró Nyár Ünnepe
leúsznék a fenekére.
Cirógnám sok szép halát,
biztatnám a békák karát.
Cimboráznék a csiborral
kínálgatnám mézzel, borral.
Fésűlném a habok fodrát
ugratnám a vízibolhát.

Hínár-karosszékben ülén
rák ollóját köszörűlném.
A sás között, ahogy lóg ott,
bámulnám a vízipókot.
Ha ez a tó enyim lenne
nap, hold szebben menne
benn!
Kék hajnalon, opál estén
a titkait mind kilesném
Dédelgetném én naphosszat:
– boldog lenne minden moszat!

Szabó László: Balatonlellel Kishegy

Vándor, ki gyógyírt keresel szívedre,
kérek látogass el egyszer a Kishegyre.
Városból a természetbe visz az út,
gyalogosan az ember könnyen odajut.
Bűvölően szép e látvány,
Lelle kimagasló pontján.
Ó Kishegy! Te természet által minden
gyönyörűséggel megáldott hely.
Hol tájad csendben, fényben úszik,
és az ember pohárral kezében randevúzik.
Közben simogatja, becézgeti, ápolja
és kortyolja e dicső hegy levét.

Vándor, ki a gyógyírt kerested itt,
reméljük, utad jövőre is erre visz!

Berényi Mihály: Álarcok

Neked mi van a képeden?
titkokat elfedő álarc?

Mióta az eszed bírod,
voltaképpen azon fáradsz,
hogy ne lessenek be mögé.
Mert most mit látok legkívül?
Angyalarcot, de azon túl,
bent a mélyben gonosz szív ül,
társával, a kapzsisággal,
s azt burok, szerénység rejti.

Nem tudom szó nélkül hagyni,
megdorgálom őket. Ej, ti!
Képmutató külsőségek!
Nem a hazug külszín számít!
Megtévesztő álarcokkal
mutathattok ti akármit!
Engem nem tudtok becsapni!
Én átlátok az álarcon.
Az álszenteskedésekért
feloldozást Isten adjon!

2018.06.22

Böjte Csaba: Ezeket a gyerekeket, a sebeiket nem kielemezni kell, hanem szeretettel átölelni és hordozni.

A nyári vakáció egyik reggelén csengettek az ajtón, az egyik lányunk jött vissza az otthonba. Örömmel ugrott a nyakamba s kérdezte: "Mikor megyünk a táborba?" A kislány egy hosszú tanév után nagyon vágyott hazamenni a szüleihez.

Hazavittük a Dévától 200 km-re levő otthonába, de pár nap múlva visszajött, mert - telefonáltam! "Jöjjön, mert megyünk táborba". Hogy mondjam meg, hogy nem igaz, hogy nincs is semmiféle tábor, csak nem kellesz otthon, és igazából egy kegyes hazugsággal postáztak vissza tégedet?

Így most itt vagyunk a Csónakos partján, "táborozunk", hogy ne csalódjon, ki tudja hányadszor a gyermek. Ülök a víz partján és nézem a csapatomat. Forr a víz, én folyamatosan számolom a fejeket. Mind megvannak.

Egyszerre jönnek mellém, hozzám bújnak, mesélnek. Az egyik negyedikes lányunk megkér, hogy tetováltassak szép hableányt a mellemre. "Miért?" - kérdezem. "Mert apukának is egy olyan volt. - És elindul egy csacsogó kispatak - Az én apukám nagyszerű apa volt. Igaz, hogy sokat ivott, s egyszer, mikor korbáccsal megvert, kiütötte az egyik szememet. Nem akarta. Utána apuka is sírt, bánatában nagyon berúgott. Anyuka, mikor két éves voltam, akkor halt meg. Öngyilkos lett, mert sokat k...ott. És apu őt is megverte. De én nem leszek k...a."

Hallgatok, magamhoz szorítom e szép szőke kislányt. Ő csak beszél. Elmondja, hogy mennyi rossz ember van, és hogy az apukát olyan sokan 'bizgették', míg fogadásból megivott két liter vodkát. "Apukám olyan rendes volt, utolsó cseppig megitta, mert az ember, amit ígér, azt meg kell tegye, úgy-e? Apuka sokat hányt és meghalt."

Hallgatunk, a tó vize egykedvűen fodrozódik. Nagyon sok mondat van az életünkben, mit nem tudunk befejezni. Odajön egy másik kislány is. Vizes,

szép barna bőre ragyog a napfényben. Három éve van nálunk, az osztály második tanulója. Beszélgetünk. Elmeséli, hogy milyen volt, amikor egy nagyváros állomásán koldult. Nagyon ritkán beszél erről. Most úgy beszél, mint más a nyaralásról: "Olyan bácsi is volt, aki egy egész kiflit adott egyszerre. De nagyon kellett vigyázni a rendőrökre, sokszor kutyával jöttek, s egyszer az egyik társamat meg is harapták a kutyák. Volt egy nagy szemetes láda, oda bújtunk el." És mondja, és mondja.

Úgy látom, hogy a víz, a játék, nemcsak a fizikai mocskot oldja, mossa, s remélem viszi messzire. Aztán odasodródik két testvér, a harmadikat végezték. Szédületes energia tépi ezeket a fiúkat. Lendületükben mindenkit lesodornak a lábukról. Nem rosszak, de tíz percenként felsír, visít valaki mellettük. Mint a villámhárító a villámot, úgy vonzzák a 'galibát'. Rájuk szólok, s mint két ma született bárány kunkorodnak mellém. Ha már rohángálni nem lehet, hát engem kezdenek nyuvasztgatni ölelésükkel. Persze hogy beszélgetünk, és persze, hogy szóba jön az édesanya, akinél csodálatosabb anya nincs, de aki nagyon elfoglalt.

Sokszor megcsodálom Isten hatalmát, aki ilyen végtelen erőssé tudja tenni a gyermekek szüleik iránt érzett szeretetét. Mert én csak azt látom, hogy a gyermekek első áldozására a 18 km-re lakó anyuka, azokkal a lakkozott körmeivel és még egy szent szívét is megdobogtató szerelésével, nem tudott eljönni, bár meg volt beszélve és meg is ígérte. A fiúk kérésére egy pár perccel később kezdtük a misét. De nem jött el az évváró szereplésre sem, és azóta sem jött egyszer se felénk. Megölelem a fiúkat és elismerem, hogy anyuka tényleg nagyon szép, csak az a baj, hogy nincs ideje. S hogy a tépelődésnek véget vessek, szabadon engedem e két szilaj paripát.

Táborozunk! Isten műve: a tó vize, a táj, a gyermekek, és minden olyan csodálatos. Végtelenül jól van minden, úgy ahogy van! Sokszor nem értem, hogy egy-egy törékeny gyermek válla hogy tud ennyi tragédiát hordozni. De úgy látszik, hogy nem is ez a fontos. Ezeket a gyerekeket, a sebeket nem kielemeznem kell, hanem szeretettel átölelni és hordozni. Megtenni mindent, hogy ha már karjaim közé sodródtak, Isten akarata szerint alakuljon a további életük.

Egy labda telibe talál, és szinte észre sem veszem, ott vagyok a Csónakos tó vizében. Játsszunk, én vagyok a cica, és forr a sok gyermek csapkodásától a víz. Tudom, hogy nem megoldani kell a problémákat, hanem kacagni, és eltalálni azt a tenyérynyi kék eget a gyermekek karjai között, hogy nehogy megint én legyek a cica. Játsszunk, kissé könnyes a szemem, de itt a tó vizében úgyse vevődik észre. Végül is Jézus nem azt kérte, hogy megértsük ezt a csodálatos szép világot, hanem azt, hogy szeressük, szeretetté váljunk ott, ahol a legnagyobb szükség van ránk. Nehéz megtanulni együtt élni a konkollyal. Dobom a labdát, s persze, hogy valami Isteni erő megint a gyermekek karjai közé vezet az. Mindenki kacag, felsültem, alulmaradtam, újból én vagyok a cica. Úgy tűnik, hogy most semmi más nem fontos, és jól van ez így. A teológián, a noviciátus alatt soha nem gondoltam volna, hogy ezek a szutykos gyermekek ennyire átszervezik az életemet.

Talán majd egyszer még egy habléányt is fogok tetováltatni a mellemre?

Hagyjuk békén a gyerekeinket

Júliusi számunkban Dobó Katalin óvodapedagógus előadásából, írásaiból tallóztunk – itt a téma folytatása

A figyelem teljes hiánya

A szakemberek régóta mondják, már lassan kiáltozzák, milyen fontos lenne a minőségi idő, melyet gyermekünkkel töltünk - azonban ahogy semmi másra nem tudunk a mai világban rendesen figyelni, ezt sem halljuk meg.

Azt gondoljuk, elég, ha mosogatás közben fél szemmel pillantunk arra, amit gyermekünk mutatni akar. Azt hisszük, minőségi időt töltünk együtt, ha elvisszük egy gyerekrendezvényre, ahol az ugrálóvár szélén ülve figyeljük őt és egy szót sem szólunk egymáshoz; azt gondoljuk, örömet okozunk neki, ha leülünk vele legózni, miközben néha azért muszáj rányomnunk a telefonunkra - persze, fontos, hogy azonnal megnézzük, ki írt nekünk. Ez azonban távol áll a minőségi időtől, és ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, mi is pontosan érezzük, hogy nem a gyerekről szól. A rossz hír, amit talán már kevesebben ismernek fel: a gyermekek ezt pontosan érzik.

Fontos lenne, hogy megtanuljunk elcsendesíteni az elménket, hogy amikor csak lehet, félretegyük a saját gondjainkat, elhallgattassuk egy kis időre a bennünk cikázó kérdések millióit. Ülünk le úgy játszani, beszélgetni vele, hogy tényleg csak rá figyelünk és megszűnik a külvilág. Nem lehetetlen, hisz tökéletesen megy ez, amikor egy barátnőnkkel ülünk le kávézni és épp kiöntjük egymásnak a szívünket - ugyanilyen intenzíven kellene jelen lenni, a jelenben lenni, amikor a kicsivel beszélgetünk a kukásautókról vagy a királylányos álmairól. Ha nem hallgatjuk meg a kis dolgokat, melyek most foglalkoztatják, levonja a következtetést és később sem fog beavatni a komolyabb gondjaiba, amikor nagyobb lesz.

Látszatcsaládok élnek látszatboldogságban

Nem győzzük elégszer hangsúlyozni: a gyerekek mindent tudnak és éreznek. Mindent. Előfordult már veled, hogy sokat gondolkoztál valamin, és a gyerek pont arról kezdett el kérdezősködni? Velem rendszeresen. 9 évesen még mindig azonnal kiszimatolja, ha valami nyomaszt, és olyan dolgokról kérdez, amikről nem is tudhatna.

Ugyanez igaz a család egész életére: a sok mosolygós fénykép a Facebookon az ismerősökkel talán elhiteti, hogy nálatok minden tökéletes, a gyerek azonban pontosan tudja, milyen gondok vannak a háttérben. A legszomorúbb azonban az, hogy minden problémáért saját magát fogja okolni és magában keresi majd a hibát.

Nagyon fontos lenne, hogy a gyerekek őszinte családokban nőjenek fel, ahol tényleg mindent meg tudnak egymással beszélni - például azt is, hogy a szülei gondjai miatt nem ő a hibás.

Szeretet nélküli világ - Hiányzik az igazi kapcsolat

Hosszú ideje elkezdődött már a folyamat, melyben egyre jobban eltávolodunk egymástól és a természettől is - Katalin szerint ez számos probléma forrása.

Amerikai kutatók egy természet közeli népet felkeresve végeztek el egy kísérletet. Elkészítettek egy akadálypályát a gyerekek számára, egymás mellé állították őket, majd elmondták: aki leghamarabb ér a pálya végére, az jutalmat kap. Meglepődve figyelték, ahogy a Rajt! elhangzása után mind megfogták egymás kezét és együtt mentek végig a pályán. Csodálkozva tették fel a kérdést a kutatóknak: "Hogy lehetnék én boldog, ha a társam lemarad?"

Ez a fajta hozzáállás égetően hiányzik modern világunkból - átvette helyét az örökös versengés mindennel és mindenkivel. Fontos lenne, hogy együttműködésre és empátiára neveljük gyermekeinket, a család ugyanis az a hely, ahol mindezt elsajátíthatják. "Ha változást szeretnél látni a világban, kezd azzal, hogy te magad is megváltozol" - mondja Katalin.

Túl kevés érintés

A szülői gondoskodásnak és érintésnek gyógyító hatása van - hívja fel a figyelmet a pedagógus. Több kísérlet és kutatás is bebizonyította már: azok a gyermekek, akiket gyakran babusgattak, simogattak pici korukban, felnőve sokkal kevésbé voltak ellenségesek, jóval nyugodtabbak voltak, s felnőttkorukban nem produkáltak annyi pszichoszomatikus tünetet, mint azon társaik, akiknek kiskorukban kevesebb gyengédségben volt részük.

...Nincs az a játék vagy gép, mely pótolhatná azt a figyelmet és szeretetet, amit a szülő adhat gyermekének. Csússzatok együtt a földön, játsszatok, bújjatok össze, öleld meg naponta legalább nyolcszor, csak te és ő, a jelenléted és semmi más - ez az, amire igazán szüksége van fejlesztő szobák helyett.

Ha több testvér van a családban, figyelj rá, hogy minden nap szakíts időt arra, hogy kettesben legyél egy kicsit külön-külön minden gyermekeddel.

Kevés a szabad játék

Az első 6 évben alapozódik meg a személyiségünk - Katalin állítja: a 6. év végével "kész vagyunk". Ezt követően már csak mennyiségi változás történik. Nagyon fontos lenne, hogy ez az időszak szinte csak a szabad játékokról szóljon: a kisgyermek idejének 90%-át kellene kitennie.

Mi történik ilyenkor? "Én kezdem, belőlem indul és majd én befejezem" - erről szól a szabad játék, mely során egészen egyszerű eszközöket használ csak a gyermek, a játék nagy része pedig a fantáziáján belül zajlik és aszerint alakul. Légy rugalmas és támogasd ebben: ha a kicsi épp tigrissé változott át és a földön csúszik, ne szakítsd félbe. Nincs szükség a 76. drága játékra, sőt: minél kevesebb eszközt használ, annál intenzívebben dolgozik a képzelet.

Elég lesz néhány doboz vagy egyszerű, hétköznapi tárgy is: Katalin saját óvodája falain belül látta, milyen csodákra képesek a gyerekek ilyen helyzetben. Kollégáival egyszer az összes játékot eltüntették egy hónapra, majd kíváncsian várták a reakciókat. A meglepetés és kétségbeesés helyét hamar átvette a kreativitás, az óvónők pedig döbbenetben figyelték, milyen nagyszerű játékokat találtak ki maguk között a kicsik. Állítják: olyan sikeres, vidám, vérpezsdítő hónapjuk sosem volt az ovisoknak, mint azokban a napokban. Megszűnt az agresszió, a hiszti, a kiabálás - önfeledt játék vette át a helyét egy hónapon át.

Felesleges korlátozások

Általános hiba, hogy a túlféltés miatt olyan dolgoktól fosztjuk meg a gyerekeket, amik a legnagyobb élményt okoznák nekik. Sarazás, játék az esőben, mezítláb szaladgálás, hóban hempergés - belegondoltál már, mennyi mindentől tiltjuk őket a természetre, időjárásra hivatkozva?

Pedig a természet olyan valódi élményeket nyújt, amire a kütyük sosem lesznek képesek. Ezek azok a dolgok, amik bár lehet, hogy nekünk plusz munkát okoznak, de a kicsit pótolhatatlan élményekkel gazdagítják.

A korlátozás azonban sokszor a négy fal között sem feltétlenül logikus. Amikor rászólunk a gyerekekre, hogy ne másszon fel az asztalra, mi jár a fejünkben? Hogy 30 évesen is felmászik majd az asztal közepére az üzleti ebéden? Aligha - ha nem tud magában kárt tenni, akkor itt a tiltás főleg csak önzőségből fakad, s persze mi is azt tanultuk meg, hogy rendes gyerek nem kúszik-mászik az asztalon, ahol eszünk. **Katalin arra buzdít: ne korlátozzuk folyton gyermekeinket**, szegjük meg néha a szigorú, kőbe vésett szabályokat. Az állandó elvárások, nyomás és korlátozások szerinte pokollá teszik a gyerekek életét.

A gyerekek előítéletek nélkül születnek, hatalmas szívvel, jó kedvvel, sok energiával és rengeteg szeretettel. Nagyon hálásak egyetlen jó szóért is, és nagyon érzékenyek a környezetükre - nagyszerűen ellennének a világban, ha nem piszkálnánk őket megállás nélkül valamiért. Nincs hiszti, nincs hisztis gyerek - mondja Katalin -: ez mindig csak egy válasz valamire.

Fentiekkel lehet egyetérteni, vagy lehet vele vitatkozni. Fő, hogy gondolkodjunk el a nagyon is aktuális szempontokon.

Alábbi, a facebookon talált írást a patriotizmus és a bölcsesség okán teszem kis olvasói körünkben közzé. Én is a Dél-Pesti kórház körzetében lakom, engem és családomat is automatikusan küldenek szükség esetén ebbe a kórházba. Sokan elégedetlenek az intézménnyel. Bizony a hosszú évtizedek alatt hagyták nagyon lepusztulni az épületet, mely csak betegekben bővelkedik, anyagiakban nem. De jó olvasni, hogy vannak benne komoly hivatástudattal rendelkező, jól képzett dolgozók; ez olykor talán többet ér, mint a fényes, csillogó járólapok és műszerek.

Adorján Gyula: Stroke

(Egy sokat szidott kórház megtépzott hírnevének margójára!)

A hirtelen érkező áprilisi meleg élénk trillázásra készítette a környék madarait. Az ajtón kilépő férfi kis ideig élvezettel hallgatta a messze hangzó kakofóniát, majd nagyot szippantva az udvart betöltő virágillatba, a lépcső előtt lustán szunnyadó autó felé vette az irányt. Lépteinek neszét lágyan, észrevétlen csente el az arra nyargalászó csendes déli szél, hogy magasba szökve, az ég bárányszőnyeget öltözött felhői közt szórja szét. A naptól felforrósodott jármű, ahogy máskor is, csendesen pihent! Álmát nem zavarta hangos tülkölés, ahogy a mellette elvágódó férfi földre zuhant teste sem. A nap messzire számúzta kéklő mezejéről a rajta legelésző báránysereg csintalan csapatát, s még a fák mindig hangos dalnokainak hangja is elveszett a furcsán vézna csendben. A földön fekvő férfi nem küzdött tovább! Lábait, karját, megbénította egy sosem érzett, érdekes zsibbadás, míg arcára lassan ráfagyott a szó, s félrecsúszott nyelvéről messzire menekült minden harsány bolondozás.

A kikerülő mentőorvos számos kérdéssel illette őt. A máskor oly gondosan megfogalmazott válaszokat felváltotta valami bémult, érthetetlen bugyborékolás. A jármű szirénájának hangos üvöltése a kórház kapujáig egy percet sem pihent. A férfi fejében hosszú sorokban menetelt számtalan, ki nem mondott gondolat, míg ujjában az inger ismeretlen dallamot dobolt!

Azon az áprilisi napon, átértékelődött minden! Azon a furcsa, talán szerencsésnek mondható délelőttön megváltozott az életem! A földön elterülő férfi én voltam, s azóta hálát suttogok az égnek, hogy a pokol STROKE-nevű ördöge nem vezetés közben, vagy lakásom falai közt, magányos körülmények közt talált meg engem! Az orvos sebtében felcsendült mondata, melyben a Délpesti kórház neve hangzott el, összetört bennem mindent! E szavak felszínre hozták azt a vadul tomboló előítéletet, mely egy régebbi ott tartózkodásom ideje alatt alakult ki bennem, s azt a félelmet, mely eddig, oly sokszor rémisztgetett engem!

A kórház neurológiájának intenzív osztálya, minden bizonnyal fehér ruhás, földi angyalok otthona, hiszen mindaz, amit értem tettek, nem volt más, mint maga a csoda! Érkezésemet követően egy betegcentrikus, végtelenül jóindulatú, minden körülmények közt tiszteltető, mégis komoly tudással rendelkező csapat vett kezelésbe, melyben olyan orvos-beteg, illetve ápoló-

beteg kapcsolatoknak lehettem részese, melyet eddig csak álmaimban láttam! Mosolyba mártott, biztató tekintetek vizslatták minden mozdulatom, s éjszaka is éber füleik jótékony segítségnyújtások közepette hallgatták a betegek sokszor alig észrevehető nyöszörgő neszeit! Szakmai kérdésekben éppúgy segítségünkre voltak, ahogy magánéleti gondjaink leküzdésében is. Aki ismer, tudja rólam, nem voltam vallásos soha, ám ha a mentőben választhatok, a Mindenhatót bizton arra kérem, küldjön engem bárhová, de a Délpestibe soha!

A történetek azonban, megváltoztattak mindent! A kórház dolgozóinak köszönhetően a félelmet, a kétségbeesést, s a belül vadul trombitáló jajveszékelést lassan felváltotta valami meséből szökött, kellemes csoda!

Ma már jól tudom, a gondviselés vezérelt oda! Míg élek köszönettel, s hálával fogom emlegetni mindazok nevét, kik kellő odaadással s alázattal képesek végezni azt a munkát, melyet emberi szókkal megköszönni talán nem is igazán lehet!

Weöres Sándor: Panaszdal

Már minden nappalom
szikrázó szédület,
már minden éjjelem
remegő rémület.

Az ég két melle közt
a Nap, mint béka ül,
zöld kígyó tekereg
a holdtányér körül.

A társ terhemre van,
a csók szúr, nem ragyog
és túlsokan vagyunk,
ha egymagam vagyok.

Tükörbe nézni már
alig-alig merek:
borostás képemen
zavaros szem mered

Még járok köztetek,
veletek nevetek
s tudom: egy szép napon
mindent elfeledek.

Fejem fáj, szédülök,
az alkony, az van itt,
a szoba lázasan
vetkőzi színeit.

Hmmm! Érdekes...

Freund Tamás Széchenyi-díjas magyar neurobiológus, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, 2014-től élettudományi alelnöke. Az agykéreg működésének nemzetközi hírvű tudósa. Kutatócsoportja olyan betegségek neurobiológiai kérdéseivel foglalkozott, mint az epilepszia, az oxigénhiányos agykárosodás, szorongás és a Parkinson-kór. Több mint kétszáz tudományos közlemény, tizenkét könyvfejezet szerzője vagy társszerzője.

Vele készült Interjú részlete:

“...A gyermeki hitet könnyű elveszíteni, ha nem nyer megerősítést a felnőtté vált ember agyában. Az idegtudós az anyag evolúciójának a csúcsát, az agyat vizsgálja. Azt a szervünket, amelyen keresztül a lelkünk megnyilvánul az anyagi világ számára. És olyan funkciók produkálására is képes, amire semmi más biológiai, fizikai-kémiai anyag nem. Ha a neurobiológus megismeri az idegsejthálózatokat, nehezen tudja elképzelni, hogyan lesznek ebből új gondolatok, hogyan tehet föl az idegsejtek hálózata olyan kérdéseket, mint hogy mi az élet értelme. Akármennyire komplex terméke az agy az evolúciónak, nem gondolom, hogy képes kitermelni egy olyan nem anyagi entitást – nevezzük elmének, éntudatnak, szabad akaratnak, léleknek, de leginkább ezek együttesének – amely irányítóként hat vissza az őt létrehozó idegsejtek hálózatára.

Inkább azt tudom elképzelni, hogy, mint az anyag evolúciójának csúcsa, az emberi agy vált alkalmassá, hogy rajta keresztül a teremtő eredetű lélek meg tudjon nyilvánulni az anyagi világ és ami fontosabb, a többi lélek számára.

- A lélek tehát külső beavatkozásra került belénk az evolúció folyamán?

– Az ateista elképzelés szerint a tudat az anyagi agy működésének emergens tulajdonsága. Én úgy gondolom, az anyagnak nem lehet olyan emergens tulajdonsága, ami visszahat az őt létrehozó idegsejthálózatra. Már csak azért sem, mert ha kiveszünk egy szövetmintát az emberi agyból, és összehasonlítjuk a majom vagy a macska ugyanonnan kivett szövetmintájával, akkor közel ugyanannyi sejtet találunk, ugyanolyan típusúakat, a kapcsolódási törvényszerűségeik, a kommunikációra használt molekulák is egyformák. A fő különbség, hogy ezekből a kis agykérgi oszlopokból az emberi agyban jóval több van, mint egy majom vagy egy macska agyában. Ha valaki elhiszi, hogy csak mert ezekből az egységekből jóval többet pakolok egymás mellé, a hálózat generál egy nem anyagi jellegű éntudatot, az élet értelmén lamentáló elmét, akkor azt is el kell hinnie, hogy ha chipekből kapcsolunk össze egyre többet, akkor egyszer eljutunk egy számítógéphez, ami előbb-utóbb szintén kitermel magából egy elmét, ami majd az éterből visszahat és programozza a gépet létrehozó chipek hálózatát.

Ezért gondolom én, hogy az agyunk nem kitermeli, hanem befogadja az egyébként tér-idő dimenziókon kívül létező lelkünket. Az ateisták hite még nagyobb, mint az enyém, mert ők el tudják hinni, hogy az öntudatára ébredt

emberi agy az ősrobbanással önmagából, önmagától és önmagáért keletkezett anyagi világ fejlődésének terméke lenne. Én ezt nem tudom elhinni, természettudományos bizonyítékaink pedig egyik álláspontra sincsenek.

- Vagyis minden további nélkül össze tudja egyeztetni istenhitét a tudománnyal.

– Érdeemes belegondolni, hogy az ősrobbanás utáni első másodpercben, ha az öt fizikai állandó nem úgy van beállítva, ahogy, hanem mondjuk a gravitációs állandó néhány százalékkal nagyobb, akkor az univerzum visszazuhan önmagába. Ha az atommagok belső kölcsönhatási állandója néhány milliód részével kisebb vagy nagyobb, csak hidrogén- vagy csak héliumatomok keletkeznek, és sohasem jön létre a szénatomra épülő szerves élet. Az ateisták hiedelme szerint ez magától alakult így ki.

Én inkább abban hiszek, hogy volt egy teremtő lélek, akinek valamiért eszébe jutott, hogy anyagi világra volna szükség. Ahogy a Biblia írja, kezdetben volt az Ige. A teremtő szándék. A fizikai állandókat úgy állította be, hogy hozzánk hasonló lények jöjjenek létre. A kémiai, majd biológiai evolúció szabályai, úgy mint a természetes szelekció, nem mások, mint a teremtés eszközei. Nincs abban semmi különleges, ha egy tudós istenhívő.

Inkább abban látom a különlegességet, ha egy tudós ateista. Olyan hiedelem rendszerben kell élnie, aminek én nem látom az értelmét. A legnagyobb rejtély a gondolkodó, szabad akarattal rendelkező ember keletkezésének az értelme, a lelkünk eredete, küldetése és sorsa. Ezek olyan kérdések, melyekre a természettudomány sohasem fog választ adni. Ha pedig a hitünk más kérdésekkel foglalkozik, mint a tudomány, akkor miért ne lehetne a kettő összeegyeztethető, egymást kiegészítő?”

Petrőczy Éva: Embléma

pálya- és sorstársaimnak

Ma, a mellékútra terelt,
cammogásba taszított
tűzszekerek
és vágára-késznek
hazudott szamaraskordék
napjaiban se lógjon,
barátom, az orrod,

ha páncélinged, a Szót
Isten adta reád.

Gárdonyi Géza: Vallatás

A mama az emeleti ablakból mindent látott.

Látta, hogy Vilmát egy cilinderes fiatalember kíséri haza, és hogy esernyőt tart a feje fölé, pedig az eső alig permetez. És mind a ketten mosolyognak, beszélgetnek. A mama azt hitte, sóbálványnya változik.

De nem változott sóbálványnya. Összehúzta szemöldökét, és egy pillantást vetve a tükörbe, hogy az arca szigorúságáról meggyőződjék, leült halaványan, viharjelző nyugalommal.

Vilma besurrant. A karján ott lebegett a hangjegy-téka, a ZENE csillogó aranybetűivel. A nyakán a boa. És az arcán tizenöt tavasznak legszebb két rózsája.

Egyenesen a mamához sietett. A mama rettenetes hidegséggel emelte föl a tiltakozó kezét.

Vilma megdöbbenve állt meg.

Oh, az a perc! Annak a bizonyos Damokles nevű úri embernek a láthatatlan kardja fölsápadt a levegőben.

- Előbb számolunk! - szól a mama szigorú fagyos hangon. Szinte fázni lehetett attól a hangtól.

Vilma hallgatott. A ZENE lecsúszott a karjáról. A boa reszketett. A nagy kék szemekben ijedt galamblélek. A gömbölyű, hamvas arcon rózsák helyett két fehér lilium.

- És milyen ártatlanul tud nézni! - kiáltott haraggal a mama.

Vilma nem vette észre, hogy ártatlanul néz, kék szeméit zavartan sütötte le. Hullott a harmat. A térdei megcsuklottak. A bodros kis szösze fej a mama ölébe borult.

Persze a mamánál meglágyult az apácaharag. Nem lehet ilyen gyerekekkel másképp beszélni, mint anyai szívvel.

- Nohát ne sírj, - szólt gyöngéden rásimítva a kezét a Vilma fejére, - mondj meg szépen mindent. Ki volt az a fiatal ember?

Vilma felszárította a kis csipkés zsebkendővel a szeméit, és töredelemmel felelt:

- Vas Jenő, mama.

- Ki az a Vas Jenő?

- Jogász, mama.

- Vagyis semmi.

- Oh nem, mama. Ő a fórtenczer minden jogászbálon. Az apja pedig miniszteri tanácsos. Nagy úr. A fia az idén végez, és a miniszter maga mellé veszi.

- Díjtalan joggyakornoknak. De hogy kerülsz te ezzel ismeretségbe?

- Én istenem mama, hát esett az eső. És ő udvarias volt.

- Nem lett volna szabad elfogadnod.

- De mikor nagyon udvarias volt, mama, és a múltkor is...

- Micsoda, már a múltkor is?

- Oh Istenem, te olyan szigorú vagy, szinte félek tőled.

Csakugyan félt. Kétkedő szemekkel vizsgálta a mama arcán, hogy több-e ott a szigorúság, mint a jóság.

A mama észrevette ezt. Odaölelte maga mellé a divánra. Eközben kicsöngetett a cselédnek, hogy senki sincs itthon. És folytatta a vallatást.

- Hát ne félj. Anyád vagyok. Szeretlek. Mindent megmondhatsz.

A kisleány átkulcsolta a mama nyakát, és mélyen a szemébe nézve kérdezte:

- Mit mondjak meg?

- Amit el akartál hallgatni.

- Mindent elmondok, amit akarsz.

- Hát először is, mióta ismered?

- Régen. Már van egy hónapja. De csak két hét óta beszélünk. Azelőtt csak nézett, csak nézett... Nem haragszol meg?

A mama mosolygott.

- Hát tudod, úgy nézett rám, úgy, de úgy, hogy megreszkettem tőle a szívemig. Te is megreszketél volna, mama.

- És aztán?

- Aztán a legközelebbi esőben megismerkedtünk.

- Miket beszéltetek?

- Sok, sok mindent.

- Azokat mondd el belőle, amiket legjobban elhallgatnál a papa előtt.

- Jó, édes mama. De te is hallgass ám előtte. Ez örök titok maradjon. Hát tudod valahányszor együtt mentünk, mindig azt mondta, hogy nekem szép ibolyaszemeim vannak. Olyan szép szemeim vannak, hogy az egész mennyországot meg lehetne azokban látni. Azóta sokszor néztem a szememet a tükörben, és csakugyan magam is észrevettem, hogy szépek, habár én a mennyországot nem láttam bennök. Nem haragszol? Hiszen neked éppen ilyen szemeid vannak.

- Jójó, csak folytasd.

- Hát még mit is mondott. Igen: hogy gyönyörű szép ici-pici, ezzel a szóval: icipici lábacskaim vannak, és hogy a kezeim nem is kezek, hanem piskóták. Ugye milyen bolondos!

Kacagott. Hátral megigazított a hajában egy hajtút, azután folytatta:

- Azt is mondta még, hogy bár csak mindig hullana az eső, és bárcsak tízszer mennék naponkint a zeneiskolába.

- Tovább.

- Nincs tovább, mama. Az időjárásról, efféle ostobaságokról is beszélgettünk. Roppant kedves fiú. Néha sóhajt is.

- Ez minden?

- Ez, mama.

- Az arcodról látom, hogy még el van dugva valami a szívedbe.

- Óh istenem, milyen kíváncsi vagy.

- No édeském, hát nem érdemlem meg tőled, hogy teljesen bízzál bennem?

Vilma arcán most már a tizenöt tavasznak minden rózsája kigyulladt. Közel simulva nézett a mama szemébe, és mintegy babrálva elsimította annak

homlokáról a hajfürtöket, azt a kis selyemfüggönyt, amely egy homlok ráncocskára vetett rejtő árnyékot.

A ránc nem volt fenyegető.

A mama meleg szeretettel mosolygott.

- Hát tudj meg mindent: most hogy a kapu alatt elváltunk, vallott.

- Mit vallott, édesem?

- Azt is megmondjam? Hát te nem voltál leány soha?

- Voltam, kedvesem, de tudtam is óvakodni az efféle pillangóktól.

- Miért pillangó?

- Mert veszedelmes.

- Ő? Veszedelmes? Legjobb fiú az egész világon. Az anyját imádja és beavatta, mint én téged.

- Ki biztosít arról, hogy ő nem hamis, hogy ő neked nem akar rosszat...

Vilma a szemével édesen hunyorgatva, a meggyőződés hangján felelé:

- Ugyan mama, már hogy akarna neked rosszat, mikor már meg is csókolt.

Várnai Zseni: Szerelem

Messze, a kéklő üveghegyeken
él egy madár, a neve szerelem.
Topáz a csőre, és a két szemén
rubintos tűzben szikrázik a fény.

A szárnya zöld, a begyén kék pihe,
alatta ver forró piciny szíve
és mint a villám lecsap hirtelen,
fényből, viharból jön a szerelem.

Már láttam egyszer, jött egy pillanat
szívemre ült és hittem, itt marad,
utána kaptam gyorsan, és kezem
átfogta csöppnyi testét melegen,

vergődött, karmolt és az átkozott
a tenyeremben verébbé változott,
szebbik valója eltűnt, messze szállt
s talán már más szív fölött
muzsikált.

Elfogni őt, bezárni nem lehet,
akár a fényt, vagy nyargaló szelet,
csupán a vágy oly szárnyaló
szabad,
hogy utolérje azt a madarat.

A szín, hangja mindig újra más,
meseszerű, különös és csodás.
Ott fönt lakik a kék üveghegyen
az a madár, a neve: szerelem.

V I C C O L D A L

Mark Twaint egy napon amikor egy utcán sétált, megszólította egy öreg koldus:

- Adjon egy pár centet, uram, könyörgöm...

Épp egy kocsmá előtt mentek el.

- Jöjjön, barátom - mondta a nagy író -, fizetek magának egy-két pohár italt, hogy felejtse el a szegénységét...

- Én sohasem iszom, uram.

- No, és mi lenne, ha vennék magának egy doboz jó szivart?

- Soha életemben nem dohányoztam...

Közben egy fogadóiroda elé érkeztek.

- No és mit szólna, ha megtennék egy lovat a maga nevében? Remek tippem van!

A koldus tiltakozott:

- Ne tessék! Én soha életemben nem játszottam...

Erre aztán Mark Twainnek hirtelen jó ötlete támadt:

- Jöjjön barátom! Öt dollárt kap, de velem kell jönnie, hogy bemutassam a feleségemnek.

- De kérem - kiáltott fel a koldus -, engem a nők sem érdekelnek!...

- Maga félreért engem barátom - válaszolta Mark Twain jóízűt nevetve -, csak azért akarom bemutatni magát a hitvesemnek, hogy lássa az asszony, hogy mire viszi egy ember, aki nem iszik, nem dohányzik, nem játszik és akit még a nők sem érdekelnek...

Egy újságíró megkérdezte Mark Twain-t, igaz-e, hogy már hosszabb ideje dolgozik egy nagyobb lélegzetvételi színdarabon.

Twain így válaszolt:

– Igen, most egy négy felvonásos, három szünetes darabon dolgozom, s a szünetekkel már kész is vagyok!

- Uram, öné ez az autó? - kérdezi a rendőr.

- Attól függ... A vasárnapi futballmeccs idején a fiamé, ha buli van, a lányomé, ha lemosom és kiporszívózom, a feleségemé. Ellenben, ha tankolni, vagy javíttatni kell, az enyém.

- Doktor úr, ha leveszi a gipszet a kezemről, tudok majd zongorázni?

- Ó, hogyne!

- De jó, eddig ugyanis nem tudtam!

- Fantasztikus mutatványt láttam tegnap egy lovas artistától. A ló hátán ide-oda bukfencezett, aztán a ló alá csúszott, és a nyakába kapaszkodva vissza.

- Ez semmi! Ezt én első nap csináltam, amikor lovagolni tanultam.

így is történhetett volna????

Amikor a magyar nagykövet átnyújtotta az USA-nak szóló hadüzenetet, az amerikai hadügyminiszter megkérdezte tőle:

- Ön a Magyar Királyság hadüzenetét hozza. Ezek szerint Magyarország királyság?

- Igen.

- És ha szabad érdeklődnöm, ki a királyuk?

- Nincs királyunk. Az államfő Vitéz Nagybányai Horthy Miklós tengernagy.

- Tengernagy? Ezek szerint Magyarországnak van tengere?

- Nem, Magyarországnak nincs tengere.

- Értem. Vannak Önöknek területi követelései az Egyesült Államokkal vagy Nagy-Britanniával szemben?

- Nincsenek.

- Másokkal szemben vannak?

- Igen. Szlovákiával, Jugoszláviával, Romániával és Ausztriával szemben vannak területi követeléseink.

- És nekik is hadat üzentek?

- Nem. Ők a szövetségeseink.

Gazsi a haverjával tol egy biciklit, amin egy jó nagy zsák van. Találkoznak a rendőrrel, aki azonnal megállítja őket.

- Mi van abban a zsákban? - kérdezi a rendőr.

- Homok. - feleli a cigány.

- Hadd nézzem! - mondja a rendőr, és kibontatja a zsákot, amelyben valóban homok van. Így hát tovább engedi őket.

Kis idő múltán megszólal Gazsi:

- Na látod, haver, így kell biciklit lopni.

Feleség a haldokló férjéhez:

- Mi az, hogy nincs miért élned? A kocsid nincs kifizetve, a TV nincs kifizetve, a mosógép nincs kifizetve.

- Mi az abszolút pech?

- Zuhanó repülőgépről süllyedő hajóra esni.

Egy alkalommal, nyolcvankettedik születésnapján meglátogatta Churchillt egy fiatal fényképész. Búcsúzáskor megköszönte, hogy lefényképezhette, és hogy az öregurat vigasztalja, azt mondta, reméli: a századik születésnapján újból lefényképezheti őt. Winston Churchill hűvösen rápillantott és csak ennyit válaszolt: - Miért ne? Ön még egész fiatalnak és egészségesnek látszik!

Valaki megkérdezte tőle, vajon felkészült-e rá, hogy be kell fejeznie az életét, és hogy a Teremtő elé kell lépnie, Churchill mosolyogva válaszolt:

- Én kész vagyok rá, hogy a Teremtő elé lépjek. Persze, más kérdés, vajon a Teremtő felkészült-e rá, hogy velem bajlódjék.